

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce obec Hradec nad Moravicí, Opavská 228, Hradec nad Moravicí, právně zastoupeného Rostislavem Tomisem, advokátem se sídlem Hauerova 3, Opava, proti žalovanému Ministerstvu životního prostředí, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2000 čj. 580/1148/008/A-20/2000,

takto:

Žaloba se zamítá.

Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva životního prostředí (dále též „žalovaný“) ze dne 21. 12. 2000 čj. 580/1148/008/A-20/2000 bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastní inspektorát Ostrava (dále též „ČIŽP“) ze dne 14. 9. 2000 čj. 9/OP/6055/00/Ch, kterým byla žalobci udělena pokuta ve výši 50 000 Kč pro naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále též „zákon“), kterého se žalobce dopustil tím, že na pozemku vedeném v katastrálním území K.. nechal bez povolení příslušného orgánu ochrany přírody pokácet dvanáct topolů kanadských. Tímto jednáním bylo porušeno ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. a naplněna skutková podstata správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 26. 2. 2001 žalobu o přezkoumání zákonnosti, která byla Vrchnímu soudu v Praze doručena dne 1. 3. 2001. Nezákonnost spatřuje žalobce v nesprávném právním posouzení věci a v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Žalobce uvádí, že doba od 14. 1. 2000, kdy bylo rozhodnuto o kácení

stromů podle § 8 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., do 15. - 17. 3. 2000, kdy došlo ke skutečnému pokácení stromů, nebyla natolik dlouhá, aby kácení vyžadovalo postup podle § 8 odst. 1 zákona; navíc sděluje, že krátce před kácením se stav dřevin prudce zhoršil, a postup podle § 8 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. byl v souladu se zákonem bez ohledu na to, po jak dlouhou dobu předtím byl problém řešen. Nedostatečné zjištění skutkového stavu spočívalo podle žalobcova vyjádření v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí o odvolání nezohlednil důkazy přiložené žalobcem k odvolání, zejména prohlášení ze dne 20. 9. 2000, v němž žalobce dokládal naplnění podmínek pro jednání podle ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. Vzhledem k daným skutečnostem žalobce navrhuje žalobou napadané rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu žaloby uvádí, že v daném případě šlo o kácení stromů podle § 8 dost. 1 zákona č. 114/1992 Sb., které vyžaduje povolení orgánu ochrany přírody vydávané podle § 83 zákona. Pro zvláště složité případy je zde stanovena lhůta pro rozhodnutí 90 dní ode dne zahájení řízení, tzn. že lhůta od 5. 10. 1999 (kdy byl na zasedání Městské rady obce Hradec nad Moravicí schválen záměr kácení stromů) do vlastního pokácení stromů, ke kterému došlo ve dnech 15. – 17. 3. 2000, umožňovala provedení shora uvedeného řízení. O kácení stromů podle § 8 odst. 4 zákona se nejednalo, neboť v daném případě nebyla naplněna podmínka zřejmého a bezprostředního ohrožení života či zdraví, což dokazuje skutečnost, že od usnesení Městské rady ze dne 5. 10. 1999 do pokácení dřevin ve dnech 15. – 17. 3. 2000 uplynulo celkem 163 dnů. Žalovaný uvádí, že zřejmost a bezprostřednost zásahu nelze vázat na lhůtu 163 dnů, která je delší než lhůta k vydání rozhodnutí v řízení podle § 83 odst. 3 zákona, tj. 90 dnů v případě zvlášť složitém. Žalovaný se neztotožňuje s názorem žalobce, že napadené rozhodnutí vyplynulo z nedostatečně zjištěného skutkového stavu; odkazuje na podklady o rozhodnutí a zejména na tu skutečnost, že v průběhu odvolacího řízení nebylo možno z důvodu neexistence předmětných dřevin zajistit znalecké posouzení jejich zdravotního stavu. Žalovaný však sděluje, že podle posudku ČIŽP z dubna roku 2000 byl zjištěn velmi dobrý stav pařezů, pouze u dvou z nich byly zjištěny hniloby malého rozsahu. Žalovaný je přesvědčen, že doba ode dne 14. 1. 2000, kdy byl Oddělením životního prostředí Městského úřadu Hradec nad Moravicí vydán souhlas ke kácení stromů podle § 8 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. do samotného pokácení stromů (15. - 17. 3. 2000) byla příliš dlouhá na to, aby odůvodnila tvrzení, že se jednalo o neodkladný zásah; v daném případě bylo na místě použití ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. Souhlas ze dne 14. 1. 2000, na který se žalobce odvolává, přitom není souhlasem orgánu ochrany přírody ve smyslu § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb. V daném případě měl o kácení stromů rozhodnout Referát životního prostředí Okresního úřadu v Opavě, který si přípisem ze dne 30. 10. 1995 čj. RŽP 6079/95/1 vyhradil působnost podle § 77 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Vzhledem k uvedeným skutečnostem navrhuje žalovaný žalobu pro nedůvodnost zamítnout.

Ze správního spisu, který soudu předložil žalovaný, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Dne 5. 10. 1999 byl na zasedání městské rady Městského úřadu Hradec nad Moravicí schválen záměr pokácet dvanáct kusů suchých topolů kanadských na hřišti v K., podmíněný písemným souhlasem vedoucího Referátu životního prostředí Městského úřadu Hradec nad Moravicí a majitele daného pozemku. Souhlas s kácením stromů byl

udělen dne 14. 1. 2000 Oddělením životního prostředí Městského úřadu Hradec nad Moravicí; kácení mělo být provedeno firmou S. – K. V. a S. d. h. se zavázal vysázet do konce dubna 2000 na místě pokácených stromů novou zeleň. Dne 17. 3. 2000 bylo Referátu životního prostředí Okresního úřadu v Opavě zasláno oznámení o tom, že ve dnech 15. - 17. 3. 2000 bylo na pozemku v katastrálním území K. pokáceno dvanáct topolů kanadských podle ustanovení § 8 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb. Oznámení bylo dne 22. 3. 2000 doplněno o údaje týkající se stavu pokácených dřevin. Dne 17. 8. 2000 zaslala ČIŽP, oblastní inspektorát Ostrava, žalobci oznámení o zahájení řízení ve věci porušení zákona č. 114/1992 Sb., které bylo kvalifikováno jako správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona, když ke kácení stromů nebylo vydáno povolení orgánu ochrany přírody. Dne 14. 9. 2000 bylo ČIŽP vydáno rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 50 000 Kč pro porušení ustanovení § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., čímž byl spáchán správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona s odůvodněním, že pokácené dřeviny nebyly ve stavu, který by ohrožoval život či zdraví nebo hrozila škoda značného rozsahu, a který by vyžadoval okamžité kácení podle § 8 odst. 4 zákona. Ve správním spise je dále založeno žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 12. 2000, které bylo žalobci doručeno dne 3. 1. 2001.

Věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 31. 12. 2002, proto byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.), postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. – tedy v řízení o žalobách proti rozhodnutím správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Kácení stromů bylo v daném případě realizováno podle § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., a bylo tedy nezbytné získat povolení orgánu ochrany přírody, kterým měl být Referát životního prostředí Okresního úřadu v Opavě (působnost podle § 77 odst. 2 zákona si vyhradil přípisem zaslaným žalobci dne 30. 10. 1995). Nejednalo se o kácení stromů podle ustanovení § 8 odst. 4 zákona, neboť bylo zjištěno, že dřeviny nebyly ve stavu, který by zřejmě a bezprostředně ohrožoval život či zdraví nebo by hrozila škoda značného rozsahu, což by opravňovalo žalobce k provedení kácení bez povolení orgánu ochrany přírody. O tom svědčí m.j. i to, že žalobce po získání povolení od rozhodnutí o kácení stromů dne 14. 1. 2000 realizoval kácení stromů až za více jak dva měsíce, t. j. ve dnech 15. až 17. 3. 2000. Pokud nebyly naplněny okolnosti nezbytné pro použití § 8 odst. 4 zákona č. 114/1992 Sb., byl na místě postup podle § 8 odst. 1 zákona, což žalobce neučinil, a tím se dopustil správního deliktu podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona, když bez povolení zničil skupinu dřevin rostoucích mimo les. Za tento správní delikt byla žalobci orgánem ochrany přírody uložena pokuta ve výši 50 000 Kč, tedy při spodní hranici zákonné sazby, kterou soud považuje za přiměřenou.

Proto soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání za podmínky souhlasu účastníků řízení (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaná nárok na náhradu nákladů řízení nevznesla. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. 8. 2003

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu